

La justícia, és necessària?

Introducció

La justícia, és necessària?

Tota societat humana, com a humana que és, presenta una característica molt rellevant: la presència de conflictes. Com pot *ensortir-se'n* un grup en el qual els integrants dubten, qüestionen el paper dels altres i les seves funcions: «si treballa més que aquell, he de cobrar més, no és *just*». *Justament*, a partir del conflicte s'ha aconseguit progressar en molts casos. És més, una societat sense conflicte seria una societat? Lògicament, si s'acaben trobant solucions que satisfan als integrants es posa fi al conflicte. Com es fa per trobar aquestes solucions?

Mitjançant la justícia, un criteri que pretén atorgar a cadascú el que li pertoca i per tant, basant-se en el coneixement perfecte de la realitat (la veritat) de manera que s'acaba satisfent als implicats. Per tant, des d'aquest punt de vista, la justícia és necessària per a tota societat humana, ja que és un criteri que, sorgit de les entranyes de la ment humana, limitarà les meves accions sobre la naturalesa més directa (societat) de la mateixa manera que ho farà amb la resta d'integrants implicats en un conflicte.

Ara bé, i si no hi hagués justícia?

La justícia en les societats

Com a ésser que formo part d'una societat de la qual i per la qual visc, crec que la justícia, com a criteri d'ordenació i configuració de la realitat, no és present en cap de les naturaleses on l'home no ha tingut influència. Conseqüentment, afirmo que la justícia és un criteri pròpiament humà (però no per això artificial), creada amb l'objectiu de satisfer les necessitats d'aquest. Llavors, pel fet que existeix el concepte (aparegué amb la finalitat de referir-se a una realitat més fidelment, que no es podia definir correctament amb conceptes existents), la justícia ha hagut de tenir i/o encara té una funció en la societat. La justícia és necessària, almenys

actualment, per regir una societat. La justícia, en termes funcionals, gestiona els conflictes, els resol i, per tant, *harmonitza* la societat. Crec llavors que *és indubtable l'ús de la justícia en les societats actuals*, ja que ésser humà significa pronunciar-te sobre la realitat, dubtar-la. Aquesta afirmació, traslladada en un grup social (naturalesa pròxima), significa dubtar de l'actuació dels altres i pronunciar-te. Llavors, entre éssers amb la capacitat de dubtar de l'actuació dels altres, apareix un conflicte. Per solucionar aquest conflicte per restablir l'ordre cal atorgar a cadascú allò (funció) que li correspon, ni més ni menys. D'això se n'encarrega la justícia, capaç d'actuar segons

els criteris sòlids que estructuraven la societat i que, com a habitants que som, a vegades hi ens allunyem. La justícia esdevé important per restablir aquests “moviments” a la posició inicial, on hi ha el major grau d'harmonia de la societat. En una societat integrada per persones (considerem grup format una diversitat de persones, totes diferents), esdevé pràcticament impossible l'absència de problemes. Per això la justícia és tan important, no només per evitar que un conflicte no tingui solució o resposta, sinó també per evitar que aquest adopti dimensions tan importants que o bé no puguin ésser solucionades pels mateixos habitants o bé acabi fragmentant-se i desordenant la societat, fent-la desaparèixer, fent desaparèixer l'ésser humà (entenent-lo com a ésser social), i llavors fent desaparèixer la pròpia justícia, ja que no tindria funció. La justícia, com a principi de la societat, evitarà desaparèixer com una societat no vol morir.

Conclusions

Si és necessària la justícia com a éssers humans que som, llavors s'entén que en la societat existeixen conflictes, de tanta diversitat com naturaleses formin el grup social. Com que existeixen conflictes perquè som integrants d'una societat, ha d'existir la justícia.

Si la justícia resol conflictes, com menys conflictes una societat tingui menys necessari en serà l'ús i per tant, més harmoniosa serà la societat. Però també implicarà que la societat serà menys humana, menys capaç de confiar, dependre d'una realitat abstracta (entenent la justícia com a realitat abstracta pròpiament humana). Els animals no tenen conflictes, les seves accions es limiten a l'instint *animal*.

Si la justícia esdevé agent creador de conflictes (corrupció, parcialitat... si els criteris de conformació d'una societat es basen en el principis d'igualtat – almenys jurídica –, responsabilitat, confiança) la societat és menys humana perquè es veu abocada a l'autodestrucció. Si l'home és social, no pot viure sense grup. Llavors, també desapareix l'home, que passa a definir-se com animal.